

Arrest

nr. 205 144 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Op 26 november 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 12 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 mei 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)De heer

Naam + voornaam: P. S., M. (...) geboortedatum: (...).1954 geboorteplaats: J. (...)

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR : ZORGVULDIGHEIDSPLICHT; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EVRM.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoeker heeft medische problemen.

Verzoeker is blijvend lichamelijk verlamd ingevolge een vroeger verkeersongeval. Hij heeft nood aan een permanente verzorging en hulp van derden. Zulke verzorging kan in zijn land van herkomst niet behoorlijk worden verstrekt. Verzoeker is weduwnaar en verblijft momenteel bij zijn enige zoon in België. De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in India houden voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 9ter van de wet van 15 december 1980. In India is de zorg voor gehandicapten niet gewaarborgd.

De reis naar India zelf en meer bepaald het onderbreken van de medische behandeling zouden voor verzoeker dan ook ernstige gezondheidsrisico's inhouden, (zie bijlage 3)

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Replik op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betreft werden geen middelen naar voren gebracht.

Voor wat de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag 9ter betreft beroept verzoekende partij zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker beweert dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen :

“Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de -adviseur d.d. 10.05.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Verzoeker laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk en/of onzorgvuldig.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar India, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verweerder laat gelden dat het loutere gegeven dat de zorgen van een lager niveau zijn dan dit het geval is in België, niet van aard is afbreuk te doen aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur.

Verweerder benadrukt in eerste instantie dat dit betoog van verzoekende partij dient te worden beoordeeld tegen de achtergrond van het gegeven dat de wetgever, bij de invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet, vooropstelde dat: “Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het herkomstland te beoordelen binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM.

Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren.

Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten.

Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek niet in op de concrete motieven van het advies, en toont dan ook niet aan dat deze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Het loutere feit dat verzoekende partij het kennelijk oneens is met de bestreden beslissing, volstaat uiteraard geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

2.3.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten in het verzoekschrift geen middelen naar voren worden gebracht. De verwerende partij laat verder gelden dat wat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet betreft verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM opwerpt.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift duidelijk aan dat hij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indient *"tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de dato 12.05.2016 (bijlage 1)."* In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt is het enig middel van verzoeker wel degelijk gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De kritiek in dit verband van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *"andere uitzonderlijke gevallen"*

mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” worden begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Verzoeker werpt op dat er door de verwerende partij onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete situatie. Verzoeker voert aan dat hij blijvend lichamelijk verlamd is ten gevolge van een verkeersongeval en hij nood heeft aan permanente verzorging en hulp van derden. Hij laat gelden dat een dergelijke verzorging in zijn land van herkomst niet behoorlijk wordt verstrekt. Hij werpt op dat hij weduwnaar is en thans verblijft bij zijn enige zoon in België. Verzoeker voert aan dat de ernst van zijn gezondheidstoestand en ook de heersende sanitaire en sociale situatie in India voor hem een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat de zorg voor gehandicapten in India niet gewaarborgd is. Verzoeker voert aan dat de reis naar India en het ontbreken van de medische behandeling voor hem ernstige gezondheidsrisico's zouden inhouden. Verzoeker laat gelden dat geen rekening werd gehouden met deze omstandigheden en dat de verwerende partij heeft nagelaten om een onderzoek te voeren naar een “*eventuele schending*” van artikel 3 van het EVRM.

Op 26 november 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard, nadat de arts-adviseur in zijn advies van 10 mei 2016 had vastgesteld dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

In het kader van deze procedure had verzoeker aan het bestuur een standaard medisch getuigschrift van dokter P.T. van 24 november 2015 overgemaakt.

Op de vraag onder punt F “*Is mantelzorg medisch vereist?*” antwoordt de behandelende arts van verzoeker als volgt: “*mantelzorg = onontbeerlijk*”.

Op de vraag onder punt B naar een gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt ingediend antwoordt de behandelende arts van verzoeker het volgende:

“*Patiënt = alleenstaande (in India: echtgenote vorig jaar overleden), + hulpbehoevend*

Kan niet alleen stappen > 100m, niet zelfstandig wassen (koken (huis onderhouden

-> dr bovenvermeld accident echt afhankelijk geworden; enige zoon [= D.S. (...)] woont en werkt in België”.

Hieruit volgt dus dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van het feit dat hij nood heeft aan mantelzorg en dus nood heeft aan “*permanente verzorging en hulp van derden*” zoals hij aanvoert in het verzoekschrift. De Raad merkt op dat de omstandigheid dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst, hieraan geen afbreuk doet. Een persoon kan immers inderdaad niet aan zulke aandoening lijden maar om een andere reden nood hebben aan mantelzorg, zoals *in casu*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing oog heeft gehad voor de behoefte van verzoeker aan permanente verzorging en hulp van derden. Evenmin bevindt zich in het administratief dossier een synthesesnota waaruit dit zou mogen blijken. Het is weliswaar zo dat de bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché als de beslissing van 12 mei 2016 waarbij de

aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Het is ook zo dat laatstgenoemde beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 10 mei 2016 waarin deze had vastgesteld dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederde behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit het advies van de arts-adviseur van 10 mei 2016 blijkt evenwel niet dat deze betwist dat verzoeker mantelzorg nodig heeft. Tevens dient erop te worden gewezen dat het advies van de arts-adviseur van 10 mei 2016 een antwoord vormt op de vraag van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris of verzoekers ziekte valt onder artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande wordt verzoeker bijgetreden waar hij opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met zijn nood aan permanente verzorging en hulp van derden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET